

τὸν πρῶτον καταγγελέα, ὅπως οἱ ἄλλοι ἐνθαρρυνόμενοι ἐκ τούτου, ἀποκαλύπτωσιν αὐτῷ τὰς μελλούσας τυχὸν συνωμοσίας. Βεβαίως τώρα δὲν θὰ ἦτο σύνεσις νὰ τιμωρήσῃ καὶ οὐχὶ νὰ βραβεύσῃ... καὶ ὁ Μαμφρέδης δὲν εἶναι μωρός... Οὐτε ἐγώ, οὔτε ἐκεῖνος ἐπιθυμοῦμεν νὰ μείνω εἰς τὸ πλευρόν του... Θὰ μὲ στείλῃ διοικητὴν εἰς μεμακρυσμένην τινὰ ἐπαρχίαν τῆς Σικελίας. Τόσον τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ... θὰ κυβερνῶ κατ' ἀρέσκειαν... Θὰ ἔχω δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου... Ἄ! ποῖα εὐφροσύνη νὰ ὑπογράψῃ τις θανατικὰς ἀποφάσεις; Ἰδέτε πῶς ἡ ἐλπίς κάμνει τὸν ἀνθρώπον μωρόν... Ἄν ἔλθῃ ὁ Κάρολος;... Τὸ ὀλιγώτερον, τὸ ὅποιον διακινδυνεύω μένων εἶναι ἡ κεφαλή. Ἄν φύγω, θὰ περιέρχωμαι τὸν κόσμον ἀθλιος ἐπαίτης... φοβερὸν ἔγκλημα εἶναι ἡ πενία!... Πανταχοῦ τῆς γῆς εἶναι δικαστήρια ἐπίτηδες ὅπως τιμωρῶσιν αὐτήν... Οὐτε τὰ τιμάριά μου, οὔτε τὴν διοίκησίν μου δύναμαι νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ... Ἄς συμφωνήσωμεν τοῖς μετρητοῖς... Οὕτω εἶναι καλλίτερον... Πηγαίνω εἰς Τράπανι... Ἐτοιμάζω πλοῖαριον... καὶ ἂν τὰ τοῦ Σοηδοῦ πάρουν τὸν κατήφορον, φεύγω εἰς τοὺς Σαρακηνούς... καὶ ἐν ἀνάγκῃ γίνομαι ἐξωμότης... Ἡ γῆ τῆς γεννήσεώς μου;... Τί γέννησις;... Ὅπου ἡ φύσις παράγει τὸ φαιδρύνον τὸ αἷμα ὑγρόν, ὅπου ἡ καλλονὴ παρέχει τὴν εὐνοϊάν της εἰς τὸ νομισματοποιημένον αἶσθημα, ὅπου ὑπάρχουν ψυχαὶ πρὸς διαφθοράν, ἀρετὰ πρὸς χλευασμόν, ἐλαττώματα πρὸς χρησιμοποίησιν... ἐκεῖ εἶναι ἡ πατρίς μου... Ἐν ἐπιλόγῃ... ὁ Ρινάλδος ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπικίνδυνος... ἔλειπεν ἀπὸ τὸν λόγον του, καὶ ἡ σύνεσις ἀπαίτεῖ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω.

Τοιαῦτα δὲ σκεπτόμενος, ἀφίκετο εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ βασιλέως.

— Ἀνσέλμε... (εἶπεν αὐτῷ ὁ κόμης τῆς Καζέρτας, δραμῶν εἰς συνάντησίν του, διότι κατὰ τύχην εἶχεν ἐπανέλθῃ πρὶν ἐκεῖνον)... σὲ ἐπερίμενα.

— Συνέβη τίποτε ἀπαίσιον, αὐθέντα;

— Τίποτε... Ὁ Μαμφρέδης δὲν δυσπιστεῖ εἰς ἡμᾶς... Μὴ ἀποθαρρυνθῇς, Ἀνσέλμε... Ἄς ἀντιμετωπίσωμεν τὴν τύχην... Ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἀπηλπισημένη... Παρέδωκες τὰς διαταγὰς;

— Τὰς παρέδωκα.

— Καὶ διέταξες ν' ἀναχωρήσουν οἱ ταχυδρόμοι;

— Ναί, κόμης.

— Διατί ἔπραξες τοῦτο;

— Καὶ τί ἔπρεπε νὰ πράξω;

— Δὲν ἠδύνασο νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἔπρεπε νὰ ρίψῃς τὰς διαταγὰς εἰς τὸν ποταμόν;

— Ἐχετε δίκαιον, αὐθέντα... Ἄλλὰ μὲ κατέλαβε σκοτοδίνη... Δὲν ἤξευρα... δὲν ἐσκέφθην...

— Πρόσεξε, Ἀνσέλμε, εἰς ὅ, τι κάμνεις... Ἡ καρδιά μου, περὶ τὸ τέλος τῶν παλμῶν της, ἀνέλαβε τὴν πρώτην αὐτῆς εὐρωστίαν... ἀγρυπνεῖ... καὶ οὐδέποτε θὰ εὕρῃς καιρὸν νὰ μὲ προδώσῃς...

— ὦ! τί λέγετε, εὐγενέστατέ μου προστατά;... (εἶπεν ὁ Τσέρρας εὐσεβάστως)...

Οὐδέποτε ἠὺχαρίστησα τόσῳ θερμῶς τὸν Θεόν, ὅσῳ τώρα, ὅτε μοὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποδείξω ὑμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου, διακινδυνεύων ὑπὲρ ὑμῶν... ὠρκίσθην νὰ συμμετάσχω τῆς χαρᾶς σου καὶ τῆς τιμωρίας σου.

Ὁ Ρινάλδος προσεποιήθη ὅτι τὸν ἠὺχαρίσκει δι' ἐνὸς μειδιάματος. Γινώσκων ὅμως πόσον κακότροπος ἦτο ἐκεῖνος, γινόμενος δὲ καὶ καχύποπτος ὡς ἐκ τοῦ κινδύνου, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφίσῃ αὐτῷ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ προδοσίας καὶ πίστεως· ὅθεν συνώδευσεν αὐτὸν παρὰ τῷ Μαμφρέδῃ, καὶ οὐδὲ στιγμὴν τὸν ἀφίσεν μόνον, ἄχρις οὗ ἡ εἰμαρμένη, ἥτις ἠπεῖλει νῦν τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, ἔκλεισε τὰ χεῖλη του διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ θανάτου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

## ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

# Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— ὦ! ὦ! Φροσσάρ, ἀνέκραξε παιδρῶς ὁ La Lavinière, οὐδέποτε μᾶς εἶπετε ὅτι εἰσθε ἀνατροπεῖς θρόνου, καὶ αἰμοπότης. Τίς οἶδε, κύριοι, ἦτο ἴσως μέλος τῆς Κομμούνας!

— ὦ! κύριοι, τὸ καθήκόν μου περιωρίζετο, κατὰ τὴν πολιορκίαν, νὰ ὑπηρετῶ ἐπὶ τῶν προχωμάτων ἐντὸς χιόνος μέχρι τῶν γονάτων, πρὸ τοῦ Montrouge καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἦτο ζέστη. Τέλος, μᾶς ἀπέστειλαν εἰς Montrouge, ὅπου ἐλάβομεν μέρος εἰς τὴν ἐφοδὸν τοῦ Bu zenval... Καὶ ἐκεῖ, παραδείγματος χάριν, ἦτο ἄλλη ὑπόθεσις, δὲν ἦτο ψύχος. Ἐπυροβόλησα πολλὰκις, ἀπωλέσαμεν πολλούς, καὶ ἔλαβον τρεῖς σφαίρας.

— Τρεῖς σφαίρας! διέκοψεν ὁ Πομπερὰν.

— Ναί, τρεῖς σφαίρας, ἐπανελάθεν ὑπερηφάνως ὁ Φροσσάρ· δύο εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ μανδύου μου καὶ μίαν ἐπὶ τοῦ πετάσου μου.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ πάρῃ εἰς τὸ κεφάλι, κύριε, εἶπεν ὁ Μερλώ μετὰ μίσους.

— Εὐχαριστῶ, συνταγματάρχᾳ, ἀπεκρίνατο, ὁ νεανίας, ἴσως συμβῇ τοῦτο πρῶτον.

Πάντες ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ κόμητος.

— Αἱ λαιπὸν! κύριοι, αἱ κυρίαι σὰς περιμένουσιν, εἶπε, καὶ ὁ λοχαγὸς Ἀδεμάρ, εὐγενῶς λίαν, παίζει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Πάντες εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐνῷ ὁ κόμης ἀνεχαίτισε τὸν Πέτρον, εἰς δὲν ὑποδείξας καθισμα:

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον, εἶπε μετὰ περιπαθείας.

Ἐπειδὴ δὲν εἰσθε πλέον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, δὲν εἶναι λόγος, νομίζω, ὅπως μὴ γινώσκω τὰ καθ' ὑμᾶς. Ἐν ἔτος διήλθεν ἀφ' οὗτου μὲ κατελίπετε. Ὅποιοι εἶναι οἱ σκοποὶ σας περὶ τοῦ μέλλοντος;

— Προτίθεμαι, στρατηγέ μου, νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν θέσιν μου.

— Καὶ ἂν εὕρισκον μέσον νὰ σὰς κρατήσω ἐν Γαλλίᾳ;... Ἐλάθετε μέρος εἰς ἐκστρατεῖαν, ἐτρώθητε καιρίως, δικαιοῦσθε λοιπὸν νὰ ἐπιτύχητε ἡσυχωτέρας ὑπηρεσίας... Ὁ στρατηγὸς Montaigne, πρῶτον προῖσταμένος μου, καὶ ἤδη ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν, θὰ σὲ παραλάβῃ πλησίον του, ἐὰν συναινῇτε εἰς τοῦτο· ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν...

Ἐγένετο βραχεῖα σιγὴ. Ἡ καρδιά τοῦ νεανίου ἔπαλλε σφόδρα. Ὁ ἀγὼν δὲν προεῖδεν ἤρξαστο. Ἐμελλεν ἤδη ν' ἀμύνηται οὐ μόνον κατὰ τῆς γυναικός, ἀλλὰ προτέτι κατὰ τοῦ ἀνδρός.

— Στρατηγέ μου, σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, εἶπε μετὰ σταθερότητος, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν, ἣν μοὶ ποιεῖτε.

— Διατί; ἀπεκρίνατο ὁ κόμης.

— Διότι, στρατηγέ μου, ὑπεράγαν ἄχρι τοῦδε νῦν ὡνέθη καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἐδικαίωσα τὰς εὐνοίας, ἃς μοὶ παρέσχετε. Ὅθεν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ πολέμικόν στάδιον. Ἀλλως τε, ἀγαπῶ τὴν Ἀφρικὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος, γινώσκετε δὲ, στρατηγέ μου, ὑμεῖς, καθὸ ἀρχαῖος Ἀφρικανός, ὁ πολυτελής βίος τῆς ἀποικίας, ἐν ᾧ ὁ στρατιώτης εἶναι ὑπέρτατος ἄρχων, ἔχει πολλὰ γόητρα. Τέλος, ἐκεῖ τὸ κλίμα εἶναι θερμόν, ἐγὼ δὲ αἰσθάνομαι πολὺ τὸ ψῦχος καὶ εἴμεθα ἤδη εἰς χειμῶνα. Ὡστε τὴν ἀπόφασίν μου ὠθοῦσι πλείονα τοῦ δέοντος ἐλαττήρια.

— Τὰ ἐλαττήρια ταῦτα, ἀγαπητέ μου, εἶναι ἀπλᾶι προφάσεις, εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ ἤξεύρετε, διὰ στρατιώτην αἱ προφάσεις, δὲν ἀρμόζουσι! Ὅπως δὲποτε, διατί ἀπεφασίσατε ν' ἀναχωρήσητε αὐρίον.

Ὁ Πέτρος ἐγένετο περιπόρφυρος, καὶ ἐποίησε κινήσιν τινα ἐκπλήξεως. Πῶς ὁ κόμης ἔμαθε τὸν σκοπὸν του; Καὶ ἂν ὁ κ. Καναλὲλ ἦτο τόσῳ καλῶς πεπληροφορημένος, θὰ τὸ ἐγίνωσκεν ἐπίσης ἡ Σάρρα. Ὡστε αὕτη ἔστειλε τὸν σύζυγόν της ἐμπρὸς ὅπως ἀρξῇται τῆς προσβολῆς.

— Τίς σὰς τὸ εἶπε, στρατηγέ, ἐτραύλισε.

— Τί σὰς μέλλει; Τὸ ἤξεύρω, αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἀκούσατε, Σεβεράν· φίλε μου, ἐστὲ εἰλικρινής. Πρὸ πολλοῦ βλέπω μεγάλην ἄλλοίωσιν εἰς ὑμᾶς. Ὁμολογήσατε ὅτι ὑπὸ τοῦτο ἐγκρύπτεται γυνὴ τις.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνεχώρησε, φαίνεται, εἰς Ἀλγερίαν, αἱ; Ἡθελήσατε νὰ μεταβῇτε ἐκεῖ ὅπως τὴν ἐπανεύρητε; Καὶ τώρα, ὅποτε εἶδετε τὴν μητέρα σας, κάθεσθε ἐπὶ καιομένων ἀνθράκων, ἕως οὗ ἐπιστρέψῃτε παρὰ τῇ ὠραίᾳ. Αἱ; Ἐμάντευσά;

— Στρατηγέ μου ὁμνῶ ὑμῖν...

— Αἱ φίλε μου, εἶναι τῆς ἡλικίας σας αὐτά. Καὶ ἐγώ, ὅτε ἤμην νέος, τὰ αὐτὰ

ἐπραττον !... Ἄλλ' ἔστω λοιπὸν ἀπεφασίσθη, θέλετε ν' ἀναχωρήσετε αὐθις ;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου ! ὀφείλω, εἶναι ἀνάγκη, εἶπεν ὁ νέος ἀξιοπρεπῶς. Καὶ πιστεύσατε, ὅτι, ἐν' ἀποποιήσῃ τὰς ἀς μοὶ ἐποιήσατε προτάσεις, ἔχω λόγους, οἵτινες, καίτοι δὲν εἶναι ἐκεῖνοι, οὓς ὑπέθεσάτε, οὐχ ἥττον εἶναι σπουδαιότατοι...

— Γενέσθω λοιπὸν ὅπως θέλετε ! Μετὰ λύπης ὁμως θέλομεν ἶδαι ὑμᾶς ἐκ νέου ἀπομακρυνόμενον. Γινώσκατε ὅτι τρέφομεν ἀκραιφνή φιλίας αἰσθήματα πρὸς ὑμᾶς ἡ κόμησά καὶ ἐγώ.

— Στρατηγέ μου... ἤρξατο ὁ Πέτρος. Ἄλλ' ἡ φωνή του ἐπνίγη ἐν τῷ λάρυγγι, καὶ ἔμεινε πρὸ τοῦ κυρίου Καναλέλ ἀναυδὸς καὶ μὲ δακρύνοντας ὀφθαλμούς.

— Ἐμπρός ! συνεκινήθητε, βλέπω ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ἐπίσης συγκινηθεὶς, ἔμπρὸς λοιπὸν, τέκνον μου.

— Σύγγνωτέ μοι, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Πέτρος. Οἱ πλήρεις ἀγαθότητος λόγοι σας μὲ συνεκίνησαν...

Ἔσθη. Εἶτα μετ' ἐνεργείας :

— Ἀ ! πιστεύσατε, θέλω ὑποδεχθῆ μετὰ πλείστης ὁσῆς χαρᾶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλω ἐξοφλήσει τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου δίδων τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ ὑμῶν !

— Ἐμπρός, τέκνον μου, θάρρος ! ...

Ὁ Φροσσάρ, ἀνήσυχος, ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἀπὸ τῆς θύρας, καί, βλέπων τοὺς δύο τούτους σφίγγοντας περιπαθῶς τὰς χειράς των, εἰσῆλθεν.

Ὁ κόμης καὶ ὁ Πέτρος σιγηλοὶ προσήλθον αὐτῷ, ὅτε ὁ πρῶτος παραλαβὼν ἰδιαιτέρως τὸν Φροσσάρ, καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν Σεβεράκ καθήμενον παρὰ τὴν ἐστίαν,

— Πολὺ μὲ λυπεῖ αὐτὸς ὁ νέος, εἶπε. Ἀπὸ πολλοῦ διαβλέπων ἐν αὐτῷ μεγίστην ἀλλοίωσιν καὶ ψυχικὴν κατὰπτωσιν. Νομίζει τις ὅτι εἶναι εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ νὰ διαπράξῃ ἀφροσύνην, δι' ἣν οὐδόλως θὰ ἐξεπληττόμην... Ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ πάσχῃ ὑπὸ ἀτυχοῦς τινος ἔρωτος... Ὑμεῖς, ὅστις εἴσθε στενὸς φίλος του, δὲν ἠρωτήσατε αὐτὸν ποτέ ; δὲν συνέπεσε νὰ σὰς ἐμπιστευθῇ ἀπόρρητόν τι ; Ὁχι ; Αἶ, λοιπὸν ! ἐρωτήσατέ τον τὴν ἐπιδεξιῶς, μεταξὺ νέων δὲν ὑπάρχουσιν ἀπόκρυφα... Προσπαθήσατε νὰ τῷ ἀποσπάσητε λέξιν τινα... καὶ εἰπατέ μοι.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐθεώρησε τὸν κ. Καναλέλ μετὰ τὸς ἐκπλήξεως, ὥστε οὕτως τὸν ἠρώτησε :

— Τί ἔχετε ; Φαίνεται ὅτι γινώσκατε περισσότερα τῶν ὧσων ἐνόμιζον... Φροσσάρ, ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ Σεβεράκ, ἐξορκίζω ὑμᾶς νὰ μοὶ διηγηθῆτε πάντα λεπτομερῶς.

— Οὐδὲν γινώσκω, κύριε κόμη, ἀνέκραξεν ὁ νέος : αἱ ὑποθέσεις ὑμῶν προὔξενήσαν τὴν ἐκπλήξιν μου.

Καὶ ὁ Φροσσάρ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν : Νὰ τῷ διηγηθῶ πάντα... καὶ λεπτομερῶς ἀκόμη ! Καὶ εἶναι δυνατόν τοῦτο !

Ὁ στρόβιλος προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος. Ἡ Σάρρα, εἰς τὸν τοῦ La Lavinière βρα-

χίονα καταπόρφυρος, ὀλίγον πνευστιῶσα, καὶ ἀνοίγουσα τὰ χεῖλη ὅπως ἀναπνεύσῃ ἀνετώτερον, προὔχῳρει ἐν λευκῇ βραχεῖᾳ ἐσθῆτι, ὑπὸ τὰς παρυφὰς τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο οἱ μικροὶ πόδες τῆς ἐντὸς ἐρυθρομέλανος δέρματος ἐμβάδων.

Ἦρχετο κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Σεβεράκ, ὅστις ἀνήσυχος, καὶ θέλων ν' ἀποφύγῃ οἰανδήτινα μετ' αὐτῆς ἐντευξιν, ἠγέρθη φιλοφρόνως, ὥς ἵνα παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, ἐνθα ἴσταντο ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ. Ὡσεὶ ὑπὸ ἀκαταμάχητου δυνάμεως ἐλκόμενος ὁ Πέτρος ἄκων μετέβηκε πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῆς νεανίδος.

Τερπνοτάτη δροσώδης αὔρα ἔπνεεν ἔξω.

Ἡ νύξ ἦτο θυμηδὴς καὶ διαφάνης. Ἀπειροὶ ἀστέρες ἐσελάγιζον ἐν τῷ βαθυκυάνῳ οὐρανῷ. Ὁ Πέτρος ἀνεπόλησεν ὅτι κατὰ τὰς νύκτας τοῦ στρατοπεδεύματος, ὅτε ὁ ὕπνος ἔφρουγεν ἀπ' αὐτοῦ, εἶχε συμβῆ νὰ ἐκλέξῃ ἕνα ἐκ τῶν λαμπρότων ἐκείνων τρεμόντων ἀστέρων, πρὸς δὲν ἀπηύθυνεν ἀφώνους ἐπικλήσεις. Διανοεῖτο ὅτι ἡ Λευκὴ, ἴσως συγχρόνως μετ' αὐτοῦ, τὸν ἐθεώρει, καὶ ὅτι ἐν τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ ὁ διαλογισμὸς τῶν ἡνοῦτο.

Ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρε. Δὲν ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῆς κυανῆς ἀψίδος.

Ὁ Σεβεράκ ἐταπείνωσε θλιβερῶς τοὺς ὀφθαλμούς, πιστεύσας ὅτι μυστηριώδης τις δεσμὸς ἐθραύσθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λευκῆς.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἡ γλυκεῖα τῆς νεανίδος φωνὴ ἐπληξεν τὸ οὖς του.

— Ἀναχωρεῖτε ἐκ νέου, κύριε Σεβεράκ, μοὶ εἶπον. Ἡ διαμονή σας ἐνταῦθα ὑπερῶς βραχυτάτη.

Ὁ Πέτρος ὑπεκλίνατο μὴ ὁμιλῶν. Ἡ Λευκὴ ἐστέναξεν. Εἶχεν ἐπὶ τῶν χειλέων λόγους, οὓς δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ. Ἡ Μαγδαληνὴ, μᾶλλον ἐλευθέρᾳ αὐτῆς, ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς.

— Πρέπει νὰ εἴσθε φειδωλότερος τῆς ζωῆς σας, εἶπεν οἱ κύριοι οὗτοι, ὁ κόμης καὶ ὁ πατήρ μου, λέγουσιν ὅτι εἴσθε πολὺ ρισκοκίνδυνος... Μὲ συγχωρεῖτε ! Εἰς στρατιώτην ἀνδρεῖον ὡς ὑμεῖς, νομίζω ὅτι δύναται τις νὰ συστήσῃ φρόνησιν. Ἐχετε μητέρα, κύριε Σεβεράκ, καὶ φίλους... Διατηρήσατε σεαυτὸν χάριν τούτων...

Ὁ νεανίας ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν. Οὐδέποτε ἡ καρδία του ἠσθάνθη τόσην βῆσανον. Μίαν μόνην λέξιν εἶχε νὰ εἴπῃ — τὸ ἐνόει καλῶς — ὅπως ἡ Λευκὴ γένηται ἰδική του.

Ἡ διὰ τῆς Μαγδαληνῆς γενομένη συγκινητικὴ σύστασις, ἀπηυθύνετο αὐτῇ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ διὰ τῆς φίλης τῆς.

Ἡ εὐδαιμονία λοιπὸν δὲν ἀπέχετο, ἦτο ὑπὸ τὴν χεῖρά του, οἶαν ὠνευρεῖσθαι αὐτὴν, γαληνίαν, εὐφρόσυνον καὶ πως ἀξιοπρεπῆ.

Καὶ ὁμως ἔδει ν' ἀποστρέψῃ τὴν ὄψιν ἀπ' αὐτῆς καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ. Δὲν εἶχε δὲ οὕτε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ, ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του, νὰ δείξῃ τὴν αἰμόστακτον πληγὴν του καὶ νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν ἀξιολάτρευτον νεανίδα ὅτι, ἂν δὲν

ἐφαίνετο μαντευόμενος ὁ ἔρωτος τοῦ ἐκ τῶν δειλῶν λόγων του, μὴ συλλαμβανόμενος ἐκ τῶν ἀγνῶν βλεμμάτων του, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο καταδεδικασμένος νὰ δεικνύηται κωφὸς καὶ τυφλός.

Ἐπεθύμει νὰ πέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, νὰ σπαράξῃ τὸ στήθος διὰ τῶν ὀνύχων του, νὰ ὑποφέρῃ φυσικῶς ὅ,τι ὑπέφερεν ἠθικῶς. Καί, ἐν τῇ λύσσει του, ἤθελε νὰ εἶχε καταχθονίαν τινὰ δύναμιν, δι' ἣς νὰ κατακρημνίσῃ ἐν ἀβύσσῳ πᾶν τὸ περιστοιχοῦν αὐτόν. Ἐφαντάσθη φρικαλέαν καταστροφήν, εἰς ἣν θ' ἀπέσπα τὴν Λευκὴν, ἀπάγων αὐτὴν ἀσπαίρουσαν καὶ λιπόθυμον ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ἐδρυχέθη ἐνδομύχως, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐφάνη εἰς τὰς δύο νεανίδας τόσῃ ἡλωμένον ὑπὸ θλίψεως, ὥστε αὐταὶ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποκρύψωσι τὸν τρόμον των.

— Τί ἔχετε λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Οὐδὲν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Πέτρος ὑποκώφως.

Καὶ φοβούμενος μὴ διαπράξῃ ἀνεπανόρθωτόν τινα ἀφροσύνην, ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ὑγιαίνετε, δεσποινίς, ἐπανέλαβε. Ἰσως διέλθῃ πολὺς χρόνος μέχρι τῆς εἰς Γαλλίαν ἐπανόδου μου. Τίς οἶδε οἵαι μεταβολαὶ δύνανται νὰ ἐπισυμβῶσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Πιθανὸν νὰ συζευχθῇ... Καὶ εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, νὰ εἴσθε εὐδαίμων...

Τοὺς λόγους τούτους, ὁ Πέτρος προὔφερε μετὰ πολλῆς τρυφερότητος.

Ἐφαίνετο λέγων τῇ νεανίδι. Λησμονήσατέ με καὶ ἐστὲ εἰς ἄλλον.

Ἡθέλησε νὰ παραστήσῃ αὐτῇ ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ τὸν περιμένῃ, καί, ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ ἠγείρετο ἀνυπερβλήτος φραγμὸς.

Ἡ Λευκὴ εἶδεν, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Πέτρου, τὴν ἀγωνίαν τῆς θυσίας.

Ἡσθάνθη τὸ αἶμα αὐτῆς πεπηγὸς, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τῆς φίλης τῆς, ἔφρουγεν ἵνα μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ρεύσῃ τὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ Πέτρος τὴν ἠκολούθησε πρὸς στιγμὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀποφασιστικῶς διευθυνθεὶς πρὸς τὴν κόμησσαν, ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, καθότι δὲν ἤθελεν οὐτ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ μείνῃ εἰς Καναλέλ.

Αὕτη ἔνευε τῷ Φροσσάρ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

— Μὰς ἀφύνατε λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Σάρρα ὑψηλοφώνως, μετὰ θαυμαστῆς γαλήνης. Ἐχω νὰ σὰς δώσω μίαν παραγγελίαν διὰ τὴν μητέρα σας.

Καὶ πῆξασα αὐτὸν πρὸ τῆς ἐστίας ὑπὸ τὸ πύρινον βλέμμα τῆς,

— Προσπαθεῖτε νὰ μὲ ἀπατήσητε, εἶπε, διὰ τόνου δι' οὐ ἔφριξεν ὁ Πέτρος. Θέλετε ν' ἀναχωρήσετε αὐριο, χωρὶς νὰ μ' ἐπανίδητε ; Αἶ λοιπὸν ! σὰς τὸ ἀπαγορεύω !

— Κυρία ! ἐπιθύρυσεν ὁ νεανίας, ἡ ἀναχώρησίς μου ὠρίσθη δι' αὐριο... Ἐν αὐτῇ ἐγκρύπτονται σπουδαῖα συμφέροντα.

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον ! Δύνασθε νὰ τὴν ἀναβάλλητε.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους ὡς δύο μονομάχοι διασταυρώσαντες τὰ ξίφη καὶ συμβουλευόμενοι διὰ τοῦ βλέμματος πρὶν ἢ ἀρξῶνται τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Πέτρος εἶδε τὴν Σάρραν ὡχρὰν μὲν ἀλλ' ἀπαθῆ. Αὕτη ἐμειδία. Μόνον εἰς τὰς δύο γωνίας τοῦ στόματός της, νευρικός τρόμος ἐκίνει τὰ χεῖλη της.

— Τὸ ὅπερ μοὶ ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον, εἶπε.

Δύο ἀστραπαὶ ἔλαμψαν εἰς τὰ ὄμματα τῆς Σάρρας.

Ἐγένετο κάτωχος. Οἱ δάκτυλοί της ἐπασμῶδον βιαίως.

— Προσέξατε ! ἀνέκραξε μετ' ἐκρήξεως, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ. Ἄν δὲν μοὶ ὑπακούσητε, μετὰ ἡμισεῖαν ὧραν μέλλω νὰ ἔλθω παρ' ὑμῖν, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σας...

Ἀνέπνευσε μετὰ δυνάμεως, ἀνέλαβεν ὀλίγην ψυχραιμίαν, καὶ πρᾶνουςα τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της, ὅπερ κατέστη ἐπιφοβόν.

— Ἐξέλθετε... Ὑπάγετε μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ κήπου, καὶ ὅταν ἴδῃτε ὅτι πάντα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν, ἐπανέλθετε ἐδῶ, ἐντὸς τοῦ ἀνθοκομείου, ὅπου θὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω.

Ὁ Πέτρος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Ὑπελόγιζε τοὺς κινδύνους τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ παρῆλθον αὐτοὺς πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Σάρρας ἀπευθυνθείσας αὐτῷ ἀπειλάς.

Ἐγίνωσκε δ' ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ τὰς ἐκτελέσῃ. Ἐνόησεν ὅτι ὑπελείπετο αὐτῷ νὰ δώσῃ ἔτι μίαν ὑστάτην μάχην. Συνήνεσε.

— Ἐστῶ, εἶπε. Θὰ ὑπάγω.

Ὁ Φροσσάρ ἠκολούθησε μακρόθεν τὴν μεταξὺ Σάρρας καὶ Σεβεράκ διαλέξιν. Προκατειλημμένος ὢν, ἐνόησε τὰς ἐκτοξευθείσας ἀπειλάς· ἐμάντευσε τὴν ὑπὸ τὰ μειδιάματα κρυπτομένην σφοδρότητα τοῦ πάθους.

Ἐθαύμασε τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσιν τοῦ Σεβεράκ, παρευρέθη εἰς τὴν παράδοσίν του. Καὶ ὅτε, ἀποχαιρετίσας ὁ νέος ἐξῆλθεν, ὤρμησεν ὀπισθὲν του.

Ἐβιάδισαν ἀμφότεροι ἐπὶ τινὰ λεπτά, μὴ ὁμιλοῦντες, εἴτα ὁ Σεβεράκ στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις ἦτο πλησίον του ἀσκεπής.

— Ὑγείαινε, Φροσσάρ, τῷ εἶπεν ἀποτόμως. Ἐς αὐρίον. Θὰ ἔλθω, ὡς συνεφωνήθη νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὸ γεῦμα.

— Ἐστῶ, ἀπεκρίνατο ὁ συμβολαιογράφος· ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, δὲν σὲ ἀφίνω ! ὦ ! ὅ,τι θέλεις, ἐκτὸς τούτου, ἀνέκραξεν, ἀποκρινόμενος εἰς κίνημά τι ἀνυπομονησίας τοῦ Πέτρου. Παρῆλθεν ἡ ὥρα τῆς ὑποκρισίας ! Μήπως, τυχόν, νομίζεις ὅτι ἀγνοῶ τὸ μυστικόν σου ; Ἡ κυρία Καναλέλ, θὰ σὲ περιμεῖνῃ καὶ σὺ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπανέλθῃς. Μὴ μοὶ εἴπῃς ὅχι ! Εἶμαι βεβαίωτος. Θὰ σὲ συνοδεύσω. Ὅπου ὑπάγῃς θὰ ὑπάγω. Ἄν ἔχῃς συνέντευξιν τινὰ, ἐγὼ θὰ κατασκοπεύω πρὸς ἀσφάλειάν σου, διότι εἰς θέσιν τόσῃ σπουδαίαν, οἷα εἶναι ἡ ἰδική σου,

δὲν ἀφήνουσιν ἓνα φίλον. ὦ ! Θὰ σὲ συνδράμω ὅπως δύναμαι, διότι ἡ ὀργὴ τοῦ κόμητος θὰ εἶναι τρομερά. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἱκανὸς νὰ σὲ φονεύσῃ, ἂν σ' εὕρῃ πλησίον τῆς γυναικὸς του ! Ἐμπρός, λοιπόν, Σεβεράκ, δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου μὴ μεταβαίνων εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην ;

Ὁ Πέτρος ἀνένευσε.

— Ἀὖ λοιπόν ! ἂς συμβῇ ὅ,τι δῆποτε ! Θὰ εἰμεθα ὁμοῦ, καὶ θὰ φυλάττω τὴν θύραν μὲ τὴν πειθαρχίαν σκοποῦ. Ἄς βᾶδίσωμεν μέχρι τοῦ περιπτέρου ὅπερ, εἶναι εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κήπου· ἐκεῖ ἀπέχομεν πολὺ ἀπὸ τῶν ὁμμάτων, καὶ θ' ἀπασχολήσωμεν τὸν μεταξύ χρόνον.

Καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν δεινδοστοιχιῶν ὑπὸ τὸν σκιερὸν θόλον τῶν ὑψηλῶν δένδρων, οἱ δύο φίλοι, σιγῇ, διήλθον τὸν κήπον, ὅπως δώσωσι καιρὸν τοῖς κατοικοῖς τοῦ πύργου νὰ κοιμηθῶσι, τοῖς φῶσι νὰ σβεσθῶσι, καὶ τῇ Σάρρᾳ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον.

### ΙΣΤ'

Ἄμα τοῦ Σεβεράκ ἀναχωρήσαντος, οἱ ξένοι τοῦ Καναλέλ ἀπεσύρθησαν. Ὁ κόμης ἔνευσε τῷ Μερλώ καὶ ἐξῆλθον. Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη. Ἡ σελήνη ἀποσπασμένη τῶν δένδρων καὶ ἀνερχομένη ἐν αἰθρίφῃ οὐρανῷ διέχεε τὸ ἀργυροῦν φῶς της ἐπὶ τῆς πόας, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἐλαφρὰ καὶ διαφανὴς ὑμῖχλη.

— Θὰ σοὶ ἀποδείξω, ἔλεγεν ὁ κόμης ἀνάπτων σιγάρων, ὅτι εἶσαι ἰδιότροπος καὶ βλῆπεις ὁράματα...

— Καὶ ἐγὼ θὰ σοὺ ἀποδείξω πῶς εἶσαι τυφλός, εἶπεν ὁ Μερλώ, μόνον ἂς φύγωμεν ἀπὸ τὸ φῶς, διότι μ' αὕτῃ τὴν λάμψιν τοῦ φεγγαρίου ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς διακρίνῃ πεντακόσια πόδια μακρὰν. Ὁ κόμης καὶ ὁ Μερλώ ἀπεσύρθησαν καὶ ἐκάθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα περιμένοντες.

Ὁ συνταγματάρχης, προκατειλημμένος ἰδίᾳ ἐκ τῆς θυγατρὸς του, ὠδήγησεν, εὐτυχῶς διὰ τὸν Σεβεράκ, τὸν κόμητα πρὸς τὴν ἀντίθετον τοῦ ἀνθοκομείου ὁψιν τῆς οἰκίας. Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσήλθον ἐπὶ τῆς τοῦ τοίχου δεινδοστοιχίας, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ὁ ἀγνωστος περίπολος εἶχε περιπατήσει τὴν προηγουμένην νύκτα, κατεσκόπευε, μασσῶν τὸ σιγάρων του καὶ ἐξάγων τὸν καπνὸν κατὰ ταχείας ἐκπνοάς.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ μόναι διετέλουν ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ τῆς Σάρρας.

Ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνέμενεν ὅπως αὐταὶ ἀποσυρθῶσιν.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθον παραδόξως εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον, φωτιζόμενον νῦν ὑπὸ μιᾶς μόνης λυχνίας.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ καταβᾶσα τὴν ἐκ γεγλυμένου ξύλου κλίμακα, τὴν εἰς τὸ οἶκημα τῶν νεανίδων ἀγούσαν διὰ τῆς βιβλιοθήκης, ἐζήτησε τὰς διαταγὰς της.

Ἡ Λευκὴ τὴν ἀπέλυσε.

Καθημένη ἐπὶ κλιντήρος, ἐφαίνετο μὴ σκεπτομένη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Σάρρα ἀνυπόμονος, ἦλθε καὶ ἠρείσθη εἰς τὸ ἐπίνωτον τοῦ κλιντήρος καὶ προσήλουσα ἐπὶ τῆς δεσποινίδος ἀνησύχους ὀφθαλμούς :

— Τί ἔχεις, Λευκὴ ; εἶπε. Σὺ δὲν λέγεις τίποτε ;

Ἡ δεσποινὶς ἐσκίρτησε καί, ἐπανελθούσα ἐκ τῶν ρεμβασμῶν της, ἀπεκρίνατο ἀφρημένως :

— Σὰς ἤκουον. . . Εἶμαι κεκηκυῖα...

— Ἀὖ, λοιπόν ! ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃς νὰ ἡσυχάσῃς, εἶπεν ἡ Σάρρα. . . Καληνύκτα.

Ἐστῇ, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν :

— Εἶπατέ μοι, ἀγαπητῇ, ὁ κηπουρὸς ποτίζων τὸ πρῶτ' ἃ ἀνθῇ τοῦ ἀνθοκομείου δὲν κάμνει πολὺν θόρυβον ; δύναται τις νὰ τῷ δώσῃ διαταγὴν, ὅπως ἔρχηται βραδύτερον.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεανίς. Ἐκ τῶν δωματίων μας οὐδὲν ἀκούεται. Ἐπειτα τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐγὼ κοιμῶμαι ! . . καὶ τόσον βαθέως, ὥστε σφαῖρα τηλεβόλου ἂν ριφθῇ δὲν θέλω ἐξυπνίσει.

Ἡ Σάρρα δὲν ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πλεῖοτερα. Οὐδὲν ἠκούετο ἐκ τῶν δωματίων τῶν νεανίδων· λαμπρὰ !

— Μὴ ἀνησυχῇτε ἐντὸς ὀλίγου, ἐπανάλαβε. Ἐχω νὰ παραλάβω βιβλία τινὰ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης. . . Καληνύκτα.

Ἐξῆλθε. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔλαβε τὸ φῶς καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Λευκὴν,

— Θὰ ἔλθῃς ; ἠρώτησε.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ δι' ἀσθενοῦς φωνῆς δύνασαι νὰ λάβῃς τὸ φῶς, προσέθηκε, βλέπουσα τὴν φίλην της ποιοῦσαν κίνημά τι ὅπως τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐδῶ φέγγει ὡς ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔρριψε κατηφὲς βλέμμα ἐπὶ τῆς Λευκῆς, ἀκινήτου διατελοῦσης, μὲ κρεμαμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ κλιντήρος καὶ παραδεδομένης εἰς θλιβεράς σκέψεις. Σέβουσα τὴν σιγὴν αὐτῆς, ἀπεμακρύνθη, ἀνῆλθε τὰς δέκα βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν ἐξηφανίσθη. Ἡ Λευκὴ ἔμεινε μόνη, μὲ ὀφθαλμοὺς κολυμβῶντας ἐν ἀργυρᾷ λάμψει, ἥτις διὰ τῶν δεινδοστοιχιῶν ἐπλημμύρει τὸ ἀνθοκομεῖον, καθιστῶσα τὰ μαρμάρια ἀγάλματα καὶ τὰ φυτὰ μέγιστα, πλὴν χαρίεντα φάσματα, διεννοεῖτο. Τὴν φορὰν ταύτην τετέλεσται· ἐὰν ὁ Πέτρος ἀνεχώρῃ, ἀπόρητόν τι προαίσθημα ἀνήγγελλε τῇ νεανίδι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε πλέον. Ὑπῆρχεν, ὅταν τόσῳ εὐφροσύνῳ τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ, εἶδος τι αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τοὺς λόγους του. « Θὰ συζητήσῃτε ἴσως. . . Καὶ εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, ὅπως εἴσθε εὐτυχής. » Εὐτυχής ! Ἡδύνατο νὰ εἶνε ἀνευ αὐτοῦ ; Ἀλλὰ τίς θὰ ἦτο καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἀνευ αὐτῆς ; Τὴν ἡγάπα, ἦτο βεβαία περὶ τούτου. Τὰ πάντα ἐπεμαρτύρουν αὐτό, ἡ θλίψις του, καὶ ἡ ἀκουσία

πικρία τῶν περὶ τῆς εὐτυχίας εὐχῶν του. Καὶ ὁμως ἀνεχώρει. Διὰ τί; Ἐξήτει, πρὸ δύο ὥρων, νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο, πλὴν εἰς μάτην. Ποῖον σπουδαῖον ζήτημα ἠδύνατο ν' ἀποστρέφῃ αὐτὸν ἀπ' αὐτῆς; Ποία παράδοξος αἰτία ἐκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ; Μόνον μίαν ἔβλεπε τὴν διαφορὰν τῆς περιουσίας. Αὕτη ἦτο πλουσιωτάτη. Καὶ ἐν τῇ ἀβρότῃ αὐτοῦ, ὁ Πέτρος δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι συνεζεύγνυται γυναῖκα, ἕνεκα τῶν χρημάτων της. Τὰ χρήματα ταῦτα, ἅπερ ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχε συναγάγει μετὰ τόσης γλισχρότητος, τὰ κατηράσθη. Τὸν πλοῦτον τοῦτον εἰς τὴν αὕξησιν, τοῦ ὁποῖου ὁ φιλάργυρος εἶχε πάντα θυσιάσει, τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς του, τὸ φίλτρον τῆς θυγατρὸς του, τὴν ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν, ἤθελεν, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ διασκορπίσῃ, ἵνα παραστή εἰς ἐκεῖνον οὐ ἥρατο καὶ ὕψ' οὐ ἡσθάνετο ὅτι ἀγαπᾶται, λέγουσα αὐτῇ. «Ἰδοὺ, εἰμαι ἐπίσης πτωχὴ ὡς ὑμεῖς, τόρᾳ συζεύχθητέ με!» Καὶ ὁμως ἐκεῖνος ἔμελλε ν' ἀποδημήσῃ. Τὴν ἠκολούθησε κατὰ διάνοιαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Bois-le Roi. Εἶδε τὸν οἰκίσκον περικυκλούμενον ὑπὸ τοῦ κηπαρίου. Ὑπὸ τὴν ταπεινὴν ἐκείνην στέγην, ποσάκις ἐρρέμβασε τὴν εὐδαιμονίαν! Εἶπεν ἐν ἑαυτῇ ὅτι αὕτη θὰ εἰσῆρχετο ἐν αὐτῇ εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ τὴν ὑπεδέχετο ὡς προσφιλεστάτην θυγατέρα. Ἀφοῦ ὥπισθοχώρει ἐκεῖνος πρὸ τοῦ πλούτου της, θὰ προῦπῆντα λοιπὸν αὕτη τὴν πενίαν του.

Ἦτο μάλιστα ἄνθρωπος μὴ εἰποῦσα πάντα, ὅτε ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ της. Διότι, ἂν ἐδείκνυτο εἰλικρινεστέρα, ὁ κόμης θὰ ἐκώλυε τὸν Πέτρον τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἀλλὰ μὴ δὲν ἦτο εἰσέτι καιρὸς; Ὁ, τι αὕτη δὲν ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τὴν ἡμέραν, ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον θὰ μετέβαινε λίαν ἐνωρίς, παρὰ τῷ θεῷ της, θὰ τῷ ὁμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι τὸν παρεκάλει νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν Σεβεράκ ἀφορμὰς ὁμολογίας, ὅς οὗτος ἦτο λίαν ὑπερήφανος ὅπως συναινεσθῇ νὰ ποιήσῃ ἅψ' αὐτοῦ.

Ἀνακουφισθεὶς διὰ τῆς ιδέας ὅτι δὲν ὤφειλε ν' ἀποβάλῃ πᾶσαν ἐλπίδα, ἠγέρθη καὶ ἐποίησε βήματά τινα ἐν τῷ ἀνθοκομείῳ, φωτιζομένην μόνον ὑπὸ τοῦ σεληναίου φωτὸς καὶ ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ὁποῖου ἐμηνύετο ἡ σκιά της ὑπερμέτρως.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὕλην, ἀνύψωσε τὸ παραπέτασμα καὶ ἠνέωξε. Βαθεῖα γαλήνη ἐξετείνετο ἔξωθεν. Ἠρείσθη ἐπὶ τῶν ἀγκώνων καὶ διετέλει ἀναπνέουσα καὶ ἀκροωμένη τῶν βιτράχων κοαζόντων παρὰ τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς.

Τὰ ὄμματα αὐτῆς ἔστησαν ἐπὶ τῶν ὑφικαρήνων τοῦ κήπου δένδρων, ἐν σκότει καὶ μυστηρίῳ διακειμένων.

Αἶφνης, ἐν τῇ μεγάλῃ πρὸς τὸν ἐξώστην ἀγούσῃ δενδροστοιχίᾳ τῇ ἐφάνη ὅτι εἶδε διερχομένας δύο σκιάς.

Ἐγένετο μάλλον ἀνήσυχος καὶ περιδεής, Κατέλειπεν ἡσυχῶς τὸ παράθυρον καὶ διὰ

τῶν ὕλων, ἠκολούθει τὰς κινήσεις τῶν νυκτερινῶν περιπατητῶν.

Οὗτοι προῦχώρουν μετὰ προφυλάξεως, ἀκολουθοῦντες τὴν σειρὰν τῶν δένδρων. Ἀφικόμενοι εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ἀπὸ τοῦ πύργου, ὤφειλον νὰ διέλθωσι θέσιν φωτεινῇν.

Καὶ μετὰ φρικαλέας συγκινήσεως, ἡ Λευκὴ ἀνεγνώρισε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Φροσσάρ.

Συνέσχε τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς, περιεργύη ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἰδέαι συγκεχυμέναι περιεδινοῦντο ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς, μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος. Τί ἐζήτει ὁ νέος ἐν τῷ κήπῳ, τὴν νύκτα, εἰς τοιαύτην ὥραν;

Οὐδόλως ἀπέδωκε τὸ διάβημα τοῦτο εἰς καλὸν οἰωνόν.

Ἐπλήγη μάλιστα ὑπὸ προκασθήματος δυστυχίας τινός, προσηλωμένη πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὕλου, οὗτινος ἡ ψυχρότης ὠφέλει τὸ φλέγον μέτωπόν της, καὶ ἐξαλείφουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναπνοῆς της γιγνομένην ἄχνην. Ἐθεώρει λοιπόν.

Ὁ Πέτρος ἐχωρίσθη τοῦ Φροσσάρ, μείναντος ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ βραδέως ἤρχετο πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον.

Ἡ Λευκὴ ἔφριξε σκεπτομένη ὅτι θὰ εὗρεθῇ ἀντιμέτωπος αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἔχῃ νὰ τὸν κατηγορήσῃ. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ ἀπέλθῃ, νὰ μὴ γινώσκῃ τι, καὶ ἤδη ἐποίει ἐν βήμα πρὸς τὴν κλίμακα, ἐτοίμη νὰ ἀναβῇ αὐτὴν ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ, ὅποτε χεῖρ τις ἔστρεψε μετὰ προφυλάξεως τὸν στρόφιγγα τῆς θύρας, καὶ ἐλαφρὸς θροῦς ἐσθῆτος ἠκούσθη.

Φρικώδης ἰδέα, εἰς τὴν δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ βαθύνῃ, κατετάραξε τὸν νοῦν τῆς Λευκῆς, ἦτο ἡ κόμησας, ἥτις ἤρχετο, ἀπὸ τῆς μιᾶς θύρας, ὅτε ὁ Πέτρος διηυθύνετο πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἡ νεᾶνις μικροῦ δεῖν ἐλιποθύμει, ἔμελλε νὰ κραυγᾷ, ἀλλ' ἐπέσχε ἐαυτῆς, καὶ ἀπληστος ἦδη, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃ, ἐνῷ μίαν στιγμὴν προηγουμένως ἐπεθύμει τὸ πᾶν ν' ἀγνοῇ, ὡχρὰ ὡς νεκρὰ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἀπεμάκρυνε τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου, καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν δενδρυλλίων τοῦ ἀνθοκομείου.

Ἦτο καιρὸς. Ἡ Σάρρα εἰσῆρχετο ἄνευ φωτὸς καὶ ἀθροῦδος, ἠθεώρησε περὶ αὐτὴν, καὶ εἶδεν ὅτι εἶναι μόνη, ὤθησε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, καὶ εὐθὺς κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἐν τῇ σιγῇ, ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ πᾶλλουσαν σφοδρῶς τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς. Ὁ Πέτρος εἰσῆρχετο.

— Ἐν φῶς ἠδύνατο νὰ μᾶς προδῶσῃ, εἶπεν ἡ Σάρρα... Δότε μοι τὴν χεῖρα, θὰ σὰς ὁδηγήσω.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν, ἐτοίμη νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς ἐαυτὴν περιπαθῶς. Ἀλλ' οὗτος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἡ δὲ χεῖρ του δὲν ἔψαυσε τὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός...

[Ἐπεταί συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ 5')

Σύγκειται ἐκ 480 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀξέκονίζεσθαι ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φησιγνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπιτήδεις κατασκευασθέντων ἐν Λειψίᾳ καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἀρθὰ καὶ διαιτριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διαιτριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμάτια, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρματα, γρωμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργάζεται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλεόν καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστημῇ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φησιγνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ: ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3.80. — Χρυσόδετον φρ. 4.80

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδέχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβαζόντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΠΙΑΝΟ κομφότατον καὶ στερεώτατον, ἄνευ οὐράς, ΠΩΛΕΙΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10